ESBARJO A LA FONT DE SANT BERNAT

(POBLET)

Vorejant l'horta
on l'aire juga
amb el sembrat,
vénen els monjos
a la fonteta
de sant Bernat.

Vénen alegres
com passejant-se
pel paradís,
i ací s'aturen
replegant l'hàbit
sobre el pedrís.

Hora d'esbarjo,
moviment d'ales
d'ocells humans;
l'ocell enveja
la blanca joia
dels seus germans.

Els amors místics
— aigua reclosa
en soledat —
vessen i canten
a la fonteta
de sant Bernat.

Virtut divina
en forma humana,
dolç rajolí,
a tots els monjos
sa gràcia fina
sap oferir.

L'ànima pura
— arpa que sona
al toc més lleu —
ací s'encanta
sentint en l'aigua
la veu de Déu.

Antoni Correig.